

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ALL VÄRLDENS TRYGGHET OMINTETGJORD

Uppenbarelseboken 8:1-13 • Predikan G8B 2024-10-27 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Varje person här inne har något som med bibliskt språkbruk skulle kunna kallas för en ”skatt”. Varje person har något som ger oss trygghet, mening, tillfredsställelse, identitet och hopp. Det är våra innersta kärlekar, våra dyrbaraste dyrgripar.

Om dessa skatter tas ifrån oss lider vi. Om jag vill ha x, men istället få y, lider jag. Både för att jag inte får x som jag ville och för att jag får y som jag inte ville. Vi lider när vi förlorar vårt arbete och istället får arbetslöshet. Vi lider när vi förlorar våra pengar och istället får fattigdom. Vi lider när vi förlorar vårt hem och istället får hemlöshet. Vi lider när vi förlorar våra barn eller make eller maka. Vi lider när vi förlorar vårt anseende och goda rykte. Vi lider när vi förlorar vår hälsa och vår kroppsliga kraft.

Om någon av dessa skatter dessutom hör till våra dyrbaraste dyrgripar; om någon av dessa skatter är vad som ger oss mening och identitet och hopp, ja, då inte bara lider vi utan hänfaller också in i förtvivlan, vilket är något vi ska fundera mer på i nästa predikan.

Det är ingen tillfällighet att Bibeln beskriver himmelriket som en skatt. Jesus säger i Matteusevangeliets 13:e kapitel,

Matteusevangeliet 13:44 (B2000)

44 Himmelriket är som en skatt som ligger gömd i en åker. En man hittar den och gömmer den igen, och i sin glädje går han och säljer allt han äger och köper åkern.

Det handlar alltså om en man som i glädje gör sig av med alla sina gamla skatter för att kunna vinna den skatt som är större än allt annat. Den är så stor att han gör det med glädje. Det är inte ett problem för honom att släppa taget om allt som tidigare gav honom hans djupaste tillfredsställelse eftersom allting bleknar i ljuset av den skatt han funnit. Han säljer det med glädje.

Fundera på det – våra arbeten, våra hem, vår familj, vårt goda rykte och vår kroppsliga hälsa. Allt detta är goda gåvor som vi fått från Gud och det orsakar lidande om vi förlorar dem. Men om dessa är våra största skatter kommer vi att sluta våra liv i förtvivlan.

Vi står inför ännu en allvarlig text i Uppenbarelseboken. Faktum är att vi står inför en lång rad allvarliga texter och dessa hjälper oss att omorientera och reformera och prioritera i våra liv. Här har vi en text som bland annat visar oss hur alla de tryggheter som världen erbjuder görs om intet och hur den kristna tron och hoppet i Kristus är det enda som består.

Strukturerad runt sjuor

Vi har kommit till det sjunde sigillet, som också innebär en övergång till sju basuner. Den största delen av Uppenbarelsboken är strukturerad kring en serie sjuor. I det första kapitlet hade vi sju ljusstakar som ledde in i brev till sju församlingar. Därefter kom vi till en tronrumsscen där vi fick se både Gud Fader, Son och den helige Ande och en bokrulle som symboliserade Guds plan för hela historien. Men den var förseglad med sju sigill som bara Lammet, det vill säga, Jesus Kristus, kunde bryta och på det sättet verkställa. För varje sigill han bröt utspelades en ny del av Guds plan.

Idag kommer vi alltså till det sjunde och sista sigillet som leder in i en ny serie av sjuor, nämligen sju basuner. Därefter kommer vi att se sju änglar som tömmer ut sju skålar. Dessa sjuor berättar samma berättelse flera gånger, men de gör det utifrån olika perspektiv och med olika unika bidrag. I de sju sigillen var det en insikt om Guds plan med världen. I de sju basunerna handlar det om att ta varning om Guds kommande dom och i de sju skålarna töms Guds dom ut över världen.

När vi nu kommer till de sju basunerna kommer vi att se att precis som de sju sigillen är de ordnade först med fyra i en enhet och sedan tre. Du minns kanske att de första fyra sigillen var vad vi kallade för apokalypsens fyra ryttare. När vi kommer till de sju basunerna kommer de fyra första att leda tankarna till när Gud och Faraos drabbade samman i Egypten och de tio plågorna som följde. Budskapet är att innebörden av händelserna i Egypten nu utspelas på en global nivå och med exponentiell kraft. Så för att förstå den här texten behöver vi samtidigt förstå vad poängen var med plågorna i Egypten. Så det är ett perspektiv vi kommer att ha med oss när vi går igenom texten.

Nu är det dags att titta på texten. Jag delar upp predikan i två punkter. Först ska vi titta på verserna 1-5 under rubriken "de heligas böner" och därefter ska vi titta på verserna 6-13 under rubriken "världens trygghet avslöjad". Sedan ska jag försöka sammanfatta våra lärdomar i en kort tredje punkt om vad det här kan betyda för oss.

I. DE HELIGAS BÖNER

Så, för det första: de heligas böner.

Tystnad

Det första som händer i vår text är att himlen blir tyst. Vers 1 säger,

Uppenbarelsboken 8:1 (SFB-15)

¶När Lammet bröt det sjunde sigillet, blev det tyst i himlen i omkring en halvtimme.

Det är kanske inte vad man först skulle gissa skulle hända med tanke på all dramatik vi sett hittills. Varför blir allting tyst?

En anledning till att det blir tyst är att det är det enda rimliga gensvaret på att Gud avslöjar sin härlighet och rättfärdighet. När vi står inför den fullkomliga och rättfärdiga domen är det som att hela den himmelska världen håller för sin mun och står i vördnadsfull tystnad.

Detta är något vi ser om och om igen i Bibeln. Efter att Job har ställt sina många frågor om sitt lidande och krävt Gud på svar, talar till sist Gud själv. Men han svarar inte Job så som Job kanske hade önskat. Gud svarar Job på ett sätt som visar att Gud är Gud och att Job inte är

det. Så till sist säger Job att han är så liten, vad kan han svara Gud? Han sätter handen för munnen och säger inte mer (Job 39:37).

Eller Habackuk 2:20, som handlar om liknande saker som Jobs bok.

Habackuk 2:20 (SFB-15)
²⁰Men Herren är i sitt heliga tempel.
Var stilla inför honom, hela jorden!

Eller Sefanja 1:7,

Sefanja 1:7 (SFB-15)
⁷Var stilla inför Herren Gud,
för Herrens dag är nära.

Eller Sakarja 1:13,

Sakarja 2:13 (SFB-15)
¹³Var stilla inför Herren, allt kött, för han har trätt fram ur sin heliga boning.

Det är inte en tystnad som är svår att förstå. Vi har alla upplevt den när vi stått inför något fantastiskt. Om du står på en bergstopp och kan se flera mil åt alla håll. Eller om du är ute på natten på någon mörk plats och du kan se upp i en klar stjärnhimmel. När du står ansikte mot ansikte med något underbart vackert, eller något majestätiskt, så blir du tyst. Och här, i vår text, har vi förstås något som är mer majestätiskt är något annat. Som är både fullkomligt och oändligt i härlighet och makt.

Det är den ena anledningen till att det blir tyst. Tystnad är det enda rimliga gensvaret till den obeskrivliga härlighet som himlen kommer att bevittna.

En annan anledning som är mer spekulativ, men som många kommentarer återkommer till är att det är vägen in till vad som kommer direkt efter, nämligen bilden av ängeln med ett rökelsekar och de heligas böner. Det är som att hela himlen stillas för att understryka hur de heligas böner stiger upp till nådens tron.

Jag läser verserna 2-4 igen,

Uppenbarelseboken 8:2-4 (SFB-15)
²Och jag såg de sju änglarna som står inför Gud, och de fick sju basuner.
³ Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret med ett rökelsekar av guld. Han fick mycket rökelse att lägga tillsammans med alla de heligas böner på guldaltaret framför tronen. ⁴ Och röken från rökelsen steg från ängeln hand tillsammans med de heligas böner upp inför Gud.

Det är en oerhört kraftfull bild som inte alls träffar oss på samma sätt som den träffade brevets första åhörare. För dem var det något de kände väl till. Så fort altaret och rökelsen nämns förstår de direkt att det här är en bild som är hämtad från templet. Det är en bild som var lika bekant för dem som om jag skulle ha nämnt ett fotbollsmål eller ett trafikljus för er. Ni vet direkt var det hör hemma och ni vet direkt vilken funktion det har.

I templet fanns två altaren. Dels altaret ute på förgården (männens förgård) som var till för brännoffer. Men sedan fanns ytterligare ett altare inne i det som kallades för "det heliga", som var det rum man gick igenom innan man kom till det allra heligaste. Det var det altare där man brände rökelse.

Rökelse

Här har vi en bild av en ängel som ställer sig vid rökelsealtaret. Han har ett rökelsekar och mycket rökelse. Och så säger texten att röken från rökelsen steg från ängelns hand tillsammans med de heligas böner upp inför Gud.

Också det är en bild som är ganska vanlig i Bibeln, till exempel har vi den i Psalm 141 som vi läste tidigare där psalmisten David ber att hans bön ska vara en rökelse inför Gud. Det finns en tydlig koppling mellan rökelse och Guds folks böner. När översteprästen skulle gå in i det allra heligaste, vilket bara fick göras en gång per år, på försoningsdagen, så skulle han ta händerna fulla av rökelse och lägga på altaret så att ett moln av rökelse döljer locket på arken, annars kommer han att dö (3 Mos 16:13). Och när vi läser i Lukasevangeliet att prästen Sakarias fick möjlighet att gå in i det allra heligaste står det att allt folket stod utanför och bad medan offret pågick (Luk 1:10). Innebörden av allt detta är att om prästen inte är omgärdad av Guds folks böner när han träder fram inför Gud kommer han att dö.

Och poängen av bilden av Guds folks böner som en rökelse inför Gud är att våra böner stiger upp till Guds tron som en väldoft. Jag vet inte vad du älskar för typ av dofter. Kanske doften av bebis eller syren eller fläderblom eller barrskog eller sommarregn eller grillat kött. Det är en doft vi andas in och i vår njutning är det som att alla bekymmer är borta för ett ögonblick. Det är en bild av hur våra böner når fram till Gud.

Men det är inte det som är huvudpoängen i vår text. Allt detta var redan välbekant för vilken jude som helst på Nya testamentets tid. Här finns det två ytterligare saker som gör bilden så stark.

1. Blandas med rökelse – Jesu förbön

Det första är att rökelsen blandas med de heligas böner. Spurgeon säger om den här bilden,

Vår store överpräst framställs här som stående vid det gyllene altaret som är framför Guds tron, med ett gyllene rökelsekar i handen, fullt av rökelse, vars doft skulle ge acceptans åt de heligas böner för hans skull.

//Our great High Priest is here represented as standing at the golden altar which is before the throne of God, having in his hand a golden censer full of incense, the fragrance of which would give acceptance to the prayers of the saints for his sake.
Metropolitan Tabernacle Pulpit, 57:613

Precis som Spurgeon påpekar så gör ängeln ett tillägg till de heligas böner, och det är detta tillägg som gör det till en väldoft inför Gud. Det är som att allt det världsliga och köttsliga och själviska i bönerna filtreras bort och istället fylls bönerna med en väldoft som är välbehaglig inför Gud. Det är en bild av Kristi ständiga förbön för oss, som det står om i Hebreerbrevet 7:25. Han är vår överstepräst som har tillräckligt med rökelse för att absorbera alla fel i våra böner. Han blandar sin egen förbön och förvandlar dem till något underbart inför Fadern; så att det stiger upp böner som är renade i hans blod. Han tar något som är trasigt och gör det helt.

Och precis som Kristus är i himlen och ber för oss, så hjälper oss den Helige Ande oss här på jorden. Det finns så många tillfällen varje dag när jag inte vet vad jag ska säga i bön till Fadern. Jag kan bara vända mig till honom och sucka eller säga, ”se hur det ser ut.” Paulus

säger i Romarbrevet 8:26 att Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet inte hur vår bön bör bara, men Anden väddar för oss med rop utan ord.

Det innebär att både Gud Sonen och Gud den helige Ande hjälper oss i vår bön, vilket i sin tur innebär att hur bristfällig vår bön än må vara – om vi är Guds barn så har varje bön betydelse och värde inför Gud. Vi får komma till honom och be med de ord vi kan och med de ord Anden ger och han gläds åt att höra.

Det är ett anmärkningsvärt budskap som finns insprängt här bland berättelser om globala katastrofer och stormakter som vänds upp och ner. Det är inte svårt att föreställa sig vilken tröst detta budskap var för den kristna kyrkan som var en minimal minoritet och som var förföljd från alla håll – vilken tröst det var för kristna som hade förlorat alla skatter den här världen hade att erbjuda och som hölls fångsade eller som plågades till döds. De kunde bara stöna och sucka, men dessa suckar skulle bli till kraftfulla böner genom Kristus och den helige Andes verk. Och dessa böner skulle användas till att forma om hela världen.

2. Jordbävning - bönen kraft

Vilket leder oss till den andra innebörden som gör den här bilden så stark. Därför att texten säger i vers 5,

Uppenbarelseboken 8:5 (SFB-15)

5Och ängeln tog rökelsekaret, fyllde det med elden från altaret och kastade ner det på jorden, och det blev åska, dån och blixtar och jorden skakade.

Det är en bild på bönen kraft, vilken är långt, långt större än vi kan föreställa oss. I den andra versen introduceras de sju änglarna som fick sju basuner. Sedan kommer den här lilla bilden med rökelsen och de heligas böner och sedan får änglarna göra sig redo och fortsätta. Det är precis som att änglarna med basunerna måste stå och vänta tills de heligas böner stigit upp till Fadern och kastats tillbaka med kraften från elden från altaret.

Budskapet är att det som händer herefter är en följd av de heligas böner. Det är som att Gud säger att det är på grund av de heligas böner, som han omkullkastar världshärskare, vänder upp och ner på världen och befriar sina utvalda.

För låt oss dra oss till minnes: hur var det nu med israelns folk som var förslavade i Egypten? Varför grep Gud in? Vad gav han för förklaring? Det står i Andra Mosebok 2:23,

2 Moseboken 2:23-25 (SFB-15)

23[...]Israelns barn suckade över sitt slaveri och ropade på hjälp, och deras rop över slaveriet steg upp till Gud. 24 Gud hörde deras klagan och kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob. 25 Och Gud såg till Israels barn, och Gud kändes vid dem som sina.

Det är absolut inte hela förklaringen, men den förklaring som texten ger som svar på varför Gud befriade sitt folk och varför hela den stora bataljen mellan Gud och Faraos uppstod, och varför de tio plågorna hände och varför världens mäktigaste nation till sist tvingades ner på knä och folket fördes ut genom havet in i friheten att tillbe den sanne Guden är att ”Israelns barn suckade över sitt slaveri och ropade på hjälp” och Gud hörde deras klagan.

Anledningen att de sju basunerna får ljuda och de händelser som är knutna till dem får äga rum är att Guds folk har ropat på hjälp och deras Gud har hört dem. De här verserna talar dels om att Gud hör vår bön och dels att våra böner har kraft, och texten talar om det i så

starka ordalag att man häpnar. Gud hör vår bön eftersom den fullkomnas genom både den helige Andes tjänst och Sonens tjänst. Vår bön är en väldoft inför honom. Och Gud sänder tillbaka bönerna som ett eldklot över världen med kraften av honom själv som symboliseras av åska, blixtar och jordbävning.

Många av er har säkert hört den gamla frågan om hur bön förhåller sig till Guds suveränitet. Om vi tror på en Gud som är suverän, varför behöver vi då be? Som om våra böner skulle göra någon skillnad om Gud inte vore suverän. Men om den frågan ska ha något värde så måste vi också fråga oss varför vi ska använda säkerhetsbälten om Gud är suverän. Varför ska vi plantera frön och använda vatten och gödsel, kan inte Gud bara ge oss manna från himlen? Svaret på frågan är att Gud har bestämt både slutet och de medel han vill använda för att slutet ska fullbordas. Och ett av de viktigaste av dessa medel är bön. Våra böner är en del av Guds eviga rådslut. Om Jesus vill att lärjungarna ska få fisk så kan han förstås få fiskarna att hoppa direkt in i båten om han skulle vilja. Men han säger till lärjungarna att lägga ut näten igen, fast de har fiskat hela natten. Och när de gör som han säger fylls näten till bristningsgränsen av fisk. På samma sätt som att Guds plan uppfylls genom att lärjungarna använder sina nät, så uppfylls Guds plan på grund av de heligas böner.

Det blev en betydligt längre punkt än jag hade räknat med. Men nu går vi vidare till den andra punkten, som jag kallar ”världens trygghet avslöjad”.

II. VÄRLDENS TRYGGHET AVSLÖJAD

Här lämnar vi de sju sigillerna och går till de sju basunerna. Vi såg tidigare att efter att de heligas böner kastats tillbaka till jorden så gjorde sig de sju änglarna redo att blåsa i basunerna. Och de sju basunerna berättar som sagt samma berättelse som de sju sigillerna, med en viss stegring och med ett lite annat perspektiv. Här utgår det från temat från befrielsen från Egypten. Så låt oss gå igenom de fyra första basunerna.

1. Hagel, eld och blod

Uppenbarelseboken 8:7 (SFB-15)

Den första ängeln blåste i sin basun. Då kom hagel och eld, blandat med blod, och kastades ner på jorden. En tredjedel av jorden brann upp, och en tredjedel av träden brann upp, och allt grönt gräs brann upp.

Här börjar Guds dom med hagel och eld blandat med blod. Det påminner om den sjunde plågan som finns i Andra Mosebokens nionde kapitel där det står att Herren sände åska och hagel och blixtar i ett så våldsamt oväder som inte drabbat Egypten så länge det bott människor där (2 Mos 9:24). Sedan står det i vår text att en tredjedel av träden och allt grönt gräs brann upp. Det påminner om ett av sigillerna som handlade om brist som ledde till svält.

2. Brinnande berg i havet

Vi går vidare till den andra basunen.

Uppenbarelseboken 8:8-9 (SFB-15)

Den andra ängeln blåste i sin basun. Då var det som om ett stort brinnande berg kastades i havet. En tredjedel av havet förvandlades till blod, 9 och en tredjedel av allt liv i havet dog, och en tredjedel av alla fartyg gick under.

Ett berg som kastas i havet och havet som förvandlas till blod. Det påminner oss om den första plågan i Andra Mosebokens sjunde kapitel, där Mose slog sin stav på floden Nilen och allt vattnet förvandlades till blod, vilket ledde till att fisken dog.

Men här får vi inte missa en större innebörd kring det där brinnande berget som kastas i havet. Det är en apokalyptisk symbol som talar om ett kungarike som kastas omkull, vilket vi ser till exempel i Jeremias 51:a kapitel och i Uppenbarelseboken 18. Ett berg representerar styrka och därför blir det en bild på världens stormakt. Och när det här berget kastas i havet förvandlas en tredjedel av havet till blod, en tredjedel av allt liv i havet dog och en tredjedel av alla fartyg gick under.

Varför talar texten om dessa tredjedelar? Det är Uppenbarelsebokens sätt att säga att det är en dom som är begränsad. Det är inte slutet. Det är en tredjedel, vilket är mer än den fjärdedel vi läste om i de sju sigillen. Så det finns en stegring mellan sigillen och basunerna och den kommer att fortsätta också in i de sju skålarna.

3. Bittert vatten

Vi går vidare till den tredje basunen.

Uppenbarelseboken 8:10-11 (SFB-15)

¹⁰Den tredje ängeln blåste i sin basun. Då föll en stor stjärna från himlen, brinnande som en fackla, och den föll över en tredjedel av floderna och vattenkällorna. ¹¹ Stjärnans namn är Malört. En tredjedel av vattnen förvandlades till malört, och många människor dog av vattnet som hade blivit bittert.

Återigen är det vattnet som drabbas, vilket återigen för tankarna till den sjunde första plågan. Här får vi dock en inblick i vad människor upplevde eftersom en stor stjärna föll, vilket är skräckinjagande i sig, men vi får veta att stjärnans namn är Malört. Det är ett namn som är hämtat från Klagovisorna 3:19 där profeten Jeremia bevitnar hur Jerusalem faller och han säger att ”tanken på min nöd och hemlöshet är malört och gift.” Den tredje basunen lämnar bitter sorg efter sig och många människor dör.

4. Mörker

Sedan kommer vi till den fjärde basunen.

Uppenbarelseboken 8:12 (SFB-15)

¹²Den fjärde ängeln blåste i sin basun. Då träffades en tredjedel av solen och en tredjedel av månen och en tredjedel av stjärnorna, så att en tredjedel av dem förmörkades och dagen förlorade en tredjedel av sitt ljus, och natten likaså.

Återigen finns en tydlig koppling till de tio plågorna i Egypten där den nionde plågan är mörker. Mörker och ljus är två motsatser som ofta återkommer i Bibeln, inte minst hos aposteln Johannes, och det verkar finnas flera bottnar i det. Dels handlar mörker om ondska, men också om okunskap och förvirring. När ett folk vandrar i mörker är det ett folk utan hopp, ett folk som är vilse.

Det finns en judisk bok som heter Salomos vishet som gör precis den här kopplingen. Där står det

[2] När de laglösa trodde sig kunna förslava det heliga folket blev de själva mörkrets fångar och låg fjättrade en lång natt, inspärrade i sina hus som flyktingar undan den eviga försynen.

//For when lawless people suppose that they held the holy nation in their power, they themselves lay as captives of darkness and prisoners of long night, shut under their roofs, exiles from eternal providence.

Poängen är att när de som var fiender till Guds folk trodde att de höll Guds folk förslavade var det i själva verket fienderna som var slavarna. Israeliterna var visserligen slavar i Egypten i fysisk mening, men egyptierna var de verkliga slavarna eftersom de var slavar i sin egen synd med förhärdade hjärtan i mörker och på flykt från Guds eviga försyn som ingen kan fly från.

III. VAD BETYDER DET FÖR OSS?

Så, låt oss då gå till den tredje punkten och ställa frågan vad allt detta betyder för oss.

Vad vi ser här är som sagt en upprepning av dramat kring befrielsen av Israel från slaveriet i Egypten. Och vad handlar det om? Ja, det handlar om hur Gud dels befriar sitt folk som svar på bön och dels svarar på Faraos fråga vem den där Guden är som han inte känner och inte tänker lyssna till. Så Gud griper in och sänder plågor över de förhärdade Egyptierna, och i varje plåga avslöjar han de egyptiska gudarnas tomhet och oförmåga att frälsa. I varje plåga riktar han in sig på en ny aspekt av vad egyptierna hoppades på och visar att allt som de sätter sitt hopp till är ihåligt och tomt och att de ytterst sett är helt hopplösa. Egyptierna avgudade och tillbad floden Nilen, som de menade gav dem liv. Men när Gud griper in gör han Nilen, och inte bara Nilen utan allt vatten, till blod. Det som egyptierna ansåg var liv gjorde Gud till en källa till död.

Egyptierna tillbad och avgudade solen. Så Gud släcker solen och ger dem ett mörker som är så djupt och kompakt att man kan ta på det. Gång efter gång visar Gud sin totala överlägsenhet mot allt som egyptierna byggt sina liv kring och fäst allt sitt hopp till.

Så vad betyder det för oss? Jag vill nämna två saker.

1. Att hoppas på Kristus

För det första: det enda som bär, det enda hopp som består genom hela livet; det enda som kan ge dig den djupaste trygghet, mening, tillfredsställelse, identitet och hopp är Jesus Kristus. Den enda som består när allt annat faller är Jesus Kristus. För visst är det det solklara budskapet i berättelsen om Israels befrielse från Egypten? Till sist sänder Gud förgöraren, en dödsängel som drar fram genom hela Egyptens land och dödar allt förstfött, utom i de hus som har lammets blod strukna på sina dörrposter.

Israel blev befriade genom att ett lamm dog så att de skulle slippa dö. Och lärdomen för oss är att när allt annat tas ifrån oss – och jag vill vara tydlig med att allt annat *kommer* att tas ifrån oss – då finns det *ett* hopp som består, *en* skatt vars värde aldrig kan tas ifrån oss. Om vi sätter vårt yttersta hopp till något annat *kommer* det att leda oss till förtvivlan.

Den andra basunen talar om ett brinnande berg som kastas i havet. Världens stormakter kommer att störtas. Jag hörde någon tala skämtsamt om att han inte kunde komma för att han vill se färdigt på säsongsfinalen av USA. Och visst känns det ödesmättat inför ännu ett presidentval som framställs som ett val mellan ont och gott. Och även om jag är övertygad om att USA ganska oberört kommer att överleva också dessa personer, oavsett vem som blir

president, så har vi säkra tecken på att USA:s och Europas maktelit på sikt kommer att leda till västvärldens fall och därmed en ny världsordning.

Jag kan ha fel i min analys. Men jag har inte fel när jag uppmanar dig som är kristen att rusta dig för lidande genom att hålla lite lösare i den här världens skatter och, framförallt, genom att ta för vana att varje dag sätta hela ditt hopp till Kristus och låta det forma dig och prägla dig.

2. Nu är nådens och omvändelsens tid

Det leder till den andra lärdomen: *nu är nådens och omvändelsens tid*. Det kommer en dag för den slutliga domen, när himlen rullas upp som en bokrulle och den gudlösa mänskligheten kastar sig i hålor och grottor och ropar till bergen att falla över dem. Men innan dess är tillvaron kantad av begränsade domar. Varje gång något sådant drabbar världen; varje gång vi hör om en ny naturkatastrof, varje gång vi hör om nya civila offer i krig, varje gång vi hör om bombningar och skjutningar och terrordåd så är det en påminnelse för oss att vi skonades också den här gången. Att vi fortfarande lever i nådens och omvändelsens tid.

Det är en påminnelse att våra dagar är korta och vi vet inte hur många vi får. Därför har vi ingen tid att spilla på dumheter och tomhet. Låt oss därför ta vara på de dagar vi får och använda dem till att leva till Guds ära. Och om det finns någon här som inte är kristen så vill jag vädja till dig att rädda dig undan den kommande vreden och sätta din tro och ditt hopp till Kristus. På den yttersta dagen kommer du inte att accepteras in i Guds närhet för att du har försökt leva som en god person.

AVSLUTNING

Det enda – det absolut enda – du har att berömma dig av på den dagen är det liv som Kristus levte i ditt ställe och den död som han bar åt dig. Din enda vishet är Kristus. Din enda kraft är Kristus. Din enda rättfärdighet är Kristus. Ditt enda hopp är Kristus. Ditt enda liv är Kristus. Så ge dig själv till honom innan det är för sent.